

GÖMÖRI GYÖRGY

Novemberi emlék

összeszáradt bogarak az ablakkeretben
másfelől meg: a közerkölcsök eltrutyimosodása
(az idő a nemzet egykedvű mosodása
a fehért s a feketét egyaránt seszínűre mossa)
novemberi avarkupacok
az emlékezet magányosan vacog
és csak páran gondolunk már arra-a napra
amikor a látomás úgy vált valóra
mint egy rossz közhely:
a gondosan tisztított magyar királyi
fegyverek felropogtak
és tömegsírba hullottak a holtak

1994

Várjuk a tiszta inget

Angliában mazsolás keksznek ismerik
a kekszbe sütött mazsolák „agyoncsapott legyek”
pedig hát ez a név maga volt egykor az élet
szépszakállú hőrosz a szent szabadság eszelőse
ki sziklás Capreráról útra kelve
kiköt Szcílián
és nem kell néki csak egy archimédeszi pont
és nem kell néki csak egy csapat vörös ing
hogy kivesse sarkából a régi világot
és összerakja a széthullt Itáliát
„szennyes az én ingem de még a gatyám is”
dúdolták akkoriban a somogyi tanyákon
„majd hoz Kossuth tisztát Türr Pista meg puskát”
– azóta is várjuk a minden kalandok kapitányát
a magas homlokú forradalmárt aki szemébe néz a zsarnokoknak
várjuk egyre várjuk az ígért tiszta inget
a patyolat szabadságot
éljen Garibaldi

Lodi–Cambridge, 1995 májusában

Repülőúton

*mint könnyű felhő úszik a gép hófedte csúcsok felett
– ki hinné hogy lenn a mélyben élnek még emberek?
nem tudom a Dolomitok-e vagy az Alpok
de egyszerre megértem Indira asszonyt
aki a Himalája havába temetkezett*

CSIKI LÁSZLÓ

A sintér megtérése

AZ IDEGEN MONOLÓGOK-BÓL

*Ül a kapuban, gondolkodik a sintér:
jó volna, Isten, ha úr is vagy, segítnél,
nincs már egy kutya élve, és nincs hivatal,
nincsen, aki tudja, mit akar, mi a baj,
miképpen lehet, hogy nincs reám kereslet,
kívüled nincs, akit legfőbbként szeressek,
gyilkolva pedig a kutyát sem utáltam,
s itt állok egyedül, hitre lecsupáltan,
pénztelen, szótalán, védtelen, ebtelen,
Istenem, hívj, ne szólíts el, csak légy velem.
Belátom, miközben öldöstem, szidtalak,
egy lelkem volt, bőgött, és mára kiszakad,
de amikor temettem dögöt, féldögöt,
tartottam a szájam, mint aki vért köpött,
és ámultan, némultan bámul a sirra,
benn lehetne ő is, de kint is kibírja,
viseli béna dühvel a győztes erőt,
s hogy ellenségét elfödi előle a föld,
vissza se üthet az, vissza se beszélhet,
magunkra uszít csak gonoszul, és féltet,
ránk hagyja halálát, ezt a közös bűnt –
egy kutyát adj, Isten, és akkor risztelünk.*